

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Baptiste Române Alba-Iulia,
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT:
30 Lei pe an

Apare în fiecare lună
Redactor: P. BOȘOROGAN

Prinderea lui Isus

Ioan 18:1—11.

„Hristos a iubit biserică și
S'a dat pe Sine pentru ea”.

Efes. 5:25.

O atmosferă serioasă, apăsătoare, asupra acelor ceasuri înălțătoare, pe cari Isus le petrecea cu ocazia Paștilor împreună cu învățăceii Săi. Sub cerul liber, ce era și el gătit de sărbătoare, împodobit fiind cu luna argintie și mulțimea nenumărată a stelelor strălucitoare. Și-a înălțat Isus rugăciunea Sa Domnească și după ce recomandă pe ai Săi ocrotirei Tatălui, pășeste hotărâtor pe îngrozitorul drum al crucei, care după hotărârea credinței lui Hristos era vecinica plinitate lui Dumnezeu.

v. 1-2 După obiceiul sărbă-

torii, a mâncat împreună cu învățăceii mielul paștelor, cea din urmă cină. Acestea s'au petrecut înăuntrul zidurilor orașului. Apoi a pornit, tot pe acelaș drum, pe care a fugit odată David, urmărit fiind de fiul său, Absalom. (II. Sam. 15:17.) David era amărât, căci nu știa că Dumnezeu ce-a hotărât asupra sa, însă Isus posedă toată lămurirea în aceasta privință. Peste pârâul chedron se trece pe un pod mic, ce leagă Muntele Olivilor cu partea răsăriteană a orașului. Aceasta prăpastie în timpul mai vechiu era cu mult mai adâncă, dar prin scurgerea sutelor de ani într'atâta s'a umplut, încât în unele locuri s'au format pături de 11.5 mtr. grosime. Deși nici Luca, așa nici Ioan nu

amintește că aceia grădină, — care se întinde la poalele muntelui Olivilor — unde a intrat Isus cu învățăceii Săi: amintește doar că «de multeori Se adunase acolo cu ucenicii Lui».

v. 3. Ce echipare (pregătire) de luptă pentru prinderea lui Isus care nu era apărat. O cohortă întreagă (una a zecea parte dintr'o legiune) de soldați în frunte cu sutașul lor la care se mai adaugă și garda templului, ce se compunea din oprozi (servii) preoților și ai fariseilor; cu toți merg să prindă pe Isus. Se prea poate, că comenduirea autorităților militare din Erusalim a fost înformată, despre o eventuală revoluție (răscoală) pentru că pe aceasta cale să poată primii pe seama lor acel detașament militar. Acuma însă s'a dovedit că nici pe departe nu puteau lua pe Isus, drept un agitator periculos, precum l-a declarat marele sobor.

v. 4.—6 Prinderea lui Isus este cu totul deosebită. El singur iese afară din grădină și privește în ochii cetei dușmane. La întrebarea: «Pe cine căutați?»

cei din fața lui, se dau înapoi și în acest tumult (învălmășală) mulți cad la pământ. Aceasta purtare a lui Isus, îi zăpăcește mai mult pe adversari și face pe servii maimarilor preoților să se intimideze, căci dupăcum reiese din Ioan 7:44 au mai încercat odată să-L prindă, dar n'au îndrăsnit. Acestea sunt semnele că cu toată simplitatea exterioară a lui Isus, mărirea și strălucirea Dumnezeiască a rămas asupra Lui. Dar și puterea Dumnezeiască care se dovedea la fiecare pas ce-l făcea.

Despre josnica faptă de vânzare a lui Iuda, prin sărutare și despre cuvintele adresate lui de Isus, Ioan nu spune, ci doar rezumă: «Iuda, vânzătorul, era și el cu ei». El omul laș, pe care lăcomia de bani la dus în rătăcire și la făcut să-și întindă mâna la așa lucru rău, pentru care mai pe urmă ajunge să cadă în desamăgire.

v. 7.—9. Arată, că cu aceasta întrebare El avea de țintă, ca să-și pună autoritatea Sa în serviciul ucenicilor și prin aceasta să răscumpere împlinirea

rugăciunii Sale de odinioară. Declară deschis, că El este cel căutat și cu repetarea întrebării se oferă pe sine călărilor. Pecând astfel se predă pe sine, totodată cere eliberarea ucenicilor și aceia aproape fără voie li îndeplinesc cererea. În împrejurări grele, se dovedește ca bun păstor, care are grigea cea mai importantă, ca turmai să-i meargă bine.

v. 10—11. Aceste verseturi aduc o lumină vie asupra cazului ca Isus, S'a predat cu totul de bunăvoie în mâinile chinuitorilor Săi. Inpotrivirei nu i lasă nici cea mai mică urmă și cu totul gata, se arată a îndeplinii voia Tatălui și în suferință. Petru îndrăznește a face ceva pentru învățătorul său, dar uită, faptul său îl pune în rândul celor răi, cari trebuie să vină la judecata. Odată deja s'a revoltat în contra celor ce trebuia să se întâmple cu Isus, Mat. 16:22—24 și totuși din nou se cugetă în sine ceiace este omenesc, și nu aceia, ce este Dumnezeuesc. Inse Isus îl scapă din pericol cu cuvântul și-l păzește de nimi-

cire, care altfel desigur s'ar fi întâmplat.

Isus nu pierde dinaintea ochilor, că pâharul dat lui de Tatăl, trăbuește să-l golească, despre care Ioan în acest fel nu amintește, cu toate însă versetul 11 ne învață că avea cunoștință de acestea.

P. Bogorogan.

Au pierdut pe Isus.

Luca 2:41—52.

Maria cu Iosif ca oameni evlavioși se duceau în fiecare an la Ierusalim la biserică. Aceasta o făceau cu atâta mai vârtos, cu cât ei aveau în familia lor pe Isus, despre care știau cu totdeainsul că era Fiul Lui Dumnezeu.

De sigur că pruncul Isus a voit mai demult amerge cu ei la biserică, dar ei nu l-au lăsat până la vremea de 12 ani. El și astăzi vrea să meargă cu noi în tot locul, la lucru la biserică și oriunde. Dece să nu-L lăsăm să meargă cu noi, cât de timpuriu și până la adânci bătrâneță.

Dar Maria și Iosif au pierdut pe Isus și încă în cea mai bună călătorie. O singură clipă de nebăgare de seamă și a fost destul ca să se trezească amândoi fără de Isus. Câtă

durere și întristare vor fi avut Părinții Sfinți, văzându-se, sau simțindu-se fără de copilul lor scump. Ei au avut o zi de durere și de grea încercare. O zi fără de Isus! Frate și soră, o zi, fără de Isus, Câte zile ai avut fără de Isus în viața ta?? Ori nici nu te-ai cugetat vreodată, că cine are pe Isus I-L va mai putea pierde. Da, vezi că și Părinții Sfinți, cari desigur că încă au iubit pe Isus, mult, mult chiar mai mult decât oricine și totuși prin neglijență (lipsă de îngrijire) au pierdut copilul Cel aveau. Dar să învățăm dela acei ce au pierdut și au găsit iarăși pe Isus. Vezi, ei în aceia zi, când L-au pierdut, au și constatat pierderea și au început a-L căuta cu deamăruntul. S'au întors napoi din drum și nu s'au liniștit până nu L-au găsit.

Câți creștini cari au avut odată pe Hristos, cari au pornit spre Noul Ierusalim cu El, nu L-au pierdut din însuși vina lor, din neglijență (lipsa de îngrijire)?? O, de ar face toți cei ce să văd că merg fără de Isus, așa cum au făcut aceia, să-L caute imediat, în aceia zi, și în acelaș loc unde L-au pierdut.

Cine nuare ceva, nici nu are ce pierde. Dar una să se știe; că nici Părinții Sfinți până n'au căutat pruncul acolo unde trebuia, nu L-au găsit. Acolo trebuie căutat în ale Tatălui Său. Nu-L căutați întrale lumii, că acolo nu-L veți găsi, Dacă

L-ați pierdut, nu stați cu săptămânile, cu lunile sau cu anii fără de El. Intoarceți-vă până acolo unde ați păcătuit în contra Lui și căindu-vă I-L veți găsi. Nici printre neamuri, nici prin alte societăți sau tovarăși de drum, numai întru ale Tatălui se va putea afla. Să ne cercetăm deci fiecare, în calea noastră, avem oare pe Isus cu noi.

M. Bințeanu.

Hristos a Înviat!

Bucuria Invierii lui Isus umple din nou inima popoarelor creștine. Da Invierea este un privilegiu de bucurie, mai cu seamă că aceasta sărbătoare apare într'un timp de adevărată înviere a naturii întregi, după un timp de o amorteală totală, timp de câteva luni de iarnă (moartea) naturii vine timpul când totul învie. Deci este firesc că întâi murim, apoi înviiem. Precum ne bucurăm cu toții de sfârșitul morții iernii și de învierea primeverei, așa se bucurau atuncia ucenicii lui Hristos de învierea Domnului lor. Dar învierea lui Hristos este cu totul de alta natură. Natura întregă ce-a murit în toamnă, învie în primăvară.

Dar de învierea sufletească au parte numai cei ce și mor cu Hristos. Deci dacă voim să înviiem în Hristos, avem lipsă să învățăm cum să murim cu El. Aceasta o putem

face numai dacă venim să învățăm chiar dela El. Mat. 11:28—30. Deci a murii însemnează a o rupe cu totul cu păcatul și a ne naște din nou din învățătura și puterea (Duhul) lui Dumnezeu. Ioan 3:3. Numai dacă înviem spre o viață nouă, putem înțelege ce este învierea lui Hristos. Dacă nu avem o viață nouă în noi nu vom avea nici un folos de învierea lui Hristos. Înviere însemnează o trezire dintr'un somn greu de păcate. Toți cei ce au înviat din acest somn adânc au o viață asemănătoare cu a Lui. Iar cei ce dorm încă în păcatul morții, n'au cunoscut și n'au înțeles niciodată pe Hristos. Prin învierea Domnului, toți cei ce cred în El, pot fi mântuiți iar până încă mai sunt pe acest pământ, vor avea parte de cea mai scumpă bogăție; de Pace a Lui Hristos cel înviat din morți.

P. Blințeanu.

Moartea lui Isus

Hristos trebuia ca să moară odată pentru păcatele lumii, ca înviind, să poată da viață tuturor celor ce vin la El. Deși chinul morții Lui, a fost atâta de dureros încât Isus Sa văzut părăsit chiar și de Dumnezeu; totuși cei mai mulți nu L-au înțeles.

El a fost părăsit de toți. La celea mai din urmă momente când avea lipsă de ai Săi, care deși n'au fi

putut lua din chinul său, dar totuși stând măcar aproape de El în ceasul morții i-ar fi ușurat moartea. Dar nu, El care a mângâiat pe toți, a fost părăsit de toți. El, care a miluit pe toți, în ceasul morții Sale a fost hulit de toți. El care a făcut bine la toți la mici și mari a fost batjocurit dn toți. Era ora 6 din zi (12 de azi) când Domnul a fost pus pe cruce. O mare mulțime era sub cruce, însă aceștia toți erau numai din aceia cari în loc de ușurare, mai îngreunau crucea Lui. Dintr'ai Lui nu erau acolo doar numai unul singur, Ioan cel ce purta în inimă iubirea și numa Dlui Isus împreună cu celealalte femei sfinte. Agonia (chinul morții) a început și a durat 3 ore. Acuma era ceasul cel mai greu, acuma avea el lipsă de ai săi, dar, ce durere pentru El, în chinul Său privește în jur și nu întâlnește ce căuta, ochi compătitori, nimeni nu-L plângea, nimeni nu-L punea o vorbă bună nimeni nu-L arunca o privire de iubire, numai ură, hulă și batjocură vede în jurul lui. O sete nebulă după sângele său.

Atunci Isus văzându-se așa de singur și părăsit de toți, Își îndreaptă privirea în sus spre Tatăl său. Dar . . . Oh! . . . un întunec acopere întreaga boltă cerească și nu lasă ca să se vadă nimic, totul era negru în jurul lui; atunci Isus înțelege, că nu numai oamenii, dar și cerul ba chiar și Tatăl Său L-a părăsit . . . atunci în

durerea Sa prea mare scoate un puternic strigăt desamăgit: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit“. Da, El S'a văzut părăsit de toți, chiar și de Dumnezeu. Cine L-a gelit pe El la moartea Lui?

Numai natura, și un grup prea mic de credincioși, cari stăteau însă departe de El. Natura pe care Isus a iubit-o așa de mult, a fost singura care gelea și care-L înconjura protestând puternic în contra celei mai mari nedreptăți ce-a fost vreodată pe pământ. Natura cu haina cernită acopera întreg universul, soarele nu putea privi chinul lui Isus, pământul plângea și în suspinurile-i sale se zguduia așa de tare încât părea că vrea să fugă de sub picioarele nebunilor ce călcau pe el; morții adormiți de veacuri învie și apar pe pământ, parcă ar crede că toți viii pe pe pământ au nebunit. Isus trăia ultimile Sale clipe și după fiecare suspin ce-I sfășia inima de durere, natura îi lumina sfânta față, slobozind câte un fulger. La lumina fulgerelor și a trasnetelor Isus vede sub cruce pe mama Sa și pe Ioan și înainte de-a murii încredințează în grige lui Ioan pe mama sa, apoi își încredințează sufletul în mâinile Tatălui și moare la ora 9 (3 d. m.)

Astfel a murit, Acela pe care mulți nici azi nu-L cunosc.

P. Poporogan.

Sfânta Scriptură.

Scriptura întrece ca naivitate, ca vivacitate, ca măreție, pe toți scriitorii Romei și ai Greciei. Niciodată însuși Homer n'a atins sublimitate lui Moise în cântările sale, mai cu seamă cel din urmă, pe care toți copiii Israeliti trebuiau să-l învețe pe nevăzute. Niciodată n'a putut vreuna din odele grecești ori latine să ajungă la înălțimea psalmilor; spre exemplu acela care începe astfel: „Dumnezeu Domnul a grăit și a făcut pământul“ întrece orice imaginație omenească. Niciodată Homer sau oricare alt poet, nu s'a potrivit lui Isaia descriind măreția lui Dumnezeu în fata căruia „popoarele nu sunt decât un grăunte de nisip“. Acest profet are toată dulceața și toată frumusețea, în plăcutele descrieri pe care le face asupra păcii; apoi se înalță până într'atât că totul rămâne nimic față de el. Dar ce se poate compara, în antichitatea profană, indureratului Eremia plângând păcatele poporului, văzând de departe, prin darul profeției sale, căderea Ninivei, cea atât de minunată sub efortările unei armate nenumărate? S'ar crede că vede cineva aceea armată, că aude șgomotul armelor; totul este descris într'un mod atât de viu, încât farmecă imaginația: el lasă pe Homer departe în urma sa. Citiți pe profetul Daniel, care vestește lui Baltazar răsbunarea lui Dumnezeu cu totul gata a tăbări

asupra s'a, și căutați în cele mai sublime originale ale atichității ceva care să li se poată asemăna. De altfel, în scriptură se cuprinde totul; totul păstrează într'nsa caracteru pe care trebuie să-l aibă istoria. Legile descrierile, părțile înfocate, misterile, discursurile de morală; în sfârșit este atâta deosebire între profeți și profani, ca între adevăratul entusiasm și cel prefăcut. Unii, într'adevăr inspirati, exprimă în mod simțitor ceva divin; alții sfortându-se spre a se ridica deasupra lor, lasă totdeauna să li se vadă slăbiciunea omenească.

Fenelon.

TE-AI GÂNDIT MĂCAR ÎN PARTE?

«Der Führer».

*După cum au prins Domnul
L-au legat și L-au bătut,
Așa se prinde azi tot omul
Și se bate foarte mult.*

*Neascultând noi cu toții
Am căzut prinși de păcat
Dară El, dându-se morții,
Din moarte ne-a răscumpărat.*

*Fără gerfa-i minunată
Noi cu toții am fi pierit,
Căci păcatul niciodată
Nu dă dreptul la trăit.*

*Fără vină însă Domnul
Pentru noi a pățimit,
Ca să nu piară tot omul,
El, pe sine s'a gertfit.*

*Te-ai gândit măcar în parte,
Oare pentruce, Isus
Suferit-a așa moarte,
Ș'a ajuns pe cruce pus?*

*De nu te-ai gândit o, frate
Poți acuma, chiar să ști...
C'ale tale mari păcate,
Ș'a le mele-L răstignii.*

*Prin păcatul neascultării
Omul a căzut din Har,
Iar prin gertfa răstignirii
Domnul îl ridică iar.*

P. B.

„Treci în Macedonia și ajută-ne”

Faptele, 16, 9.

De multă vreme în sufletul meu arde dorința să pot ajunge pe acele locuri, unde Pavel a predicat Macedonenilor. După cum cred că știți că în Macedonia se află mulți români sau „valahi” iar locuitorii Jugoslaviei îi numesc „țințari”. M'am informat despre lucrul Domnului din acele părți și am aflat că se află 2

bisericuțe baptiste, una de 12 membri iar alta de 3. Intr'o zi primesc o scrisoare de la un fr. român macedonean la care i-am răspuns. La răspunsul ce l-am trimis primesc a doua scrisoare pe care v'o predau pentru citire întocmai cum a fost scrisă:

Scope, 13 IX-1932 ani.

Iubitul frate în D-zeu A. Belgrădean.

Am primit noi al vostru iubita scrisoare și foarte ne am bucurat pentru că vedem a voastră plăcere este plină ca sa veniți pe la noi săne bucuram în pre una an Dumnezeu și tot ce am lucrat noi an Dumnezeu să fie an slava lui. Și în trebat pe noi cât frați suntem în Dumnezeu, noi suntem doi frați și o soră în Dumnezeu, eu A. Serafinovici fratele Vancia Rusiacovici și alui soția, noi semanam din ăia care vorbește pora Isaia cap. 17;6. Năntea a voastră a veni pe la noi fie cu fratele Vacek fie singur săne scriț casa știm sa le spunem fraților românilor și ai nostrilor prietelilor de aici. Salutăm pe voi în Dumnezeu cu sărutarea sfânte I. Coritu cap. 16;20. rugațiva Dumnezeu pentru voi și noi în duhul dragoste, Rimlani (romani) 15;30.

Dumnezeu să fie pân Hrista slava vecita Amin.

N. B. La întoarcera mea din Macedonia vă voi scrie cum am petrecut acolo. Rugați-vă pentru noi.

Bălgrădeanu Avram

Impăratul Iulian.

La a. 361 d. Cr. voind să stârpească creștinismul și să restabiliască Roma cea veche cu peliteismul (credința în mai mulți Dumnezei). A luat lupta spirituală în contra Galelienilor, precum numea el pe creștini. Ca să contrazică proorociile lui Isus, a voit să restabiliască împărăția evreilor în Erusalim.

Aceasta însă nu i-a reușit. S'a amestecat în război cu perșii și a fost rănit mortal. De generali săi s'a despărțit luânduși un rămas bun, foarte emoționat (mișcător), cu vintele.

„Totuși ai învins tu Galeliene“ și a închis ochii. Cultura păgână în urmă a pierit cu totul și a biruit Galelianul Isus din Nazaret. Următorii nominali (creștini numai de nume) ai lui Hristos, cari prin faptele lor tăgăduesc și hulesc pe acest Galelian, asemenea vor pieri și vor fi ștersi de pe pământ ca acei dușmani ai lui. însă adevărul Evangheliei va străluci în etern.

ROB SAU LIBER.

(urmare)

Bieții oameni slujesc Satanei fără plată și din contra predându-i lui prin înjurături, vite, găini, copii și tot ce are. Sunt robiți de el prin beție. fumat (duhănit) petreceri și

alte lucruri nebunesti. Câți nu-și dau pâinea pentru o țigară? Câte femei nu sunt nenorocite câți copii goi și flămânzi de pe urma băuturii? Omul sârmanul, vinde vite, avere, sănătate, haine numai să poată bea și fuma. Aceasta e robia care diavolul a adus-o oamenilor și care e plata pentru că omul slujește lui? Femei bătute și smulse de păr, copii goi și flămânzi pe drumuri, oameni nenorociți în spitale și închisori, case dărâmate, familii nenorocite, chin și vai.

Vei zice dragul meu cititor că așa te-ai pomenit, rob acestora, însă dacă tu vrei, poți fi liber. Ști cine a murit pentru tine? Știi cine e acela ce ți-a adus libertate? Acela e Isus Christos care a murit pe cruce pentruca să te facă liber de păcat și de Satana. El a zis: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine trăește în păcat, este rob al păcatului*” Ioan 8. 34 și „*Dacă Fiul vă va face slobozi (liberi) veți fi cu adevărat slobozi.* v. 35.

Acum întreabă-te iubite cititor, vrei să fi rob al păcatului sau liber în Domnul Isus Christos. Înțelege o suflete iubit că Isus Domnul a murit pentru tine. El pentru tine a suferit. El a știut că dacă nu moare pentru tine, nu vei fi scăpat, deci să ști că păcatele tale l'a pironit pe lemn. Nu fi descurajat! Lasă vechiul stăpân, nu mai sta rob la el, fiindcă e un stăpân rău, vino la Isus la

cel ce trăește în veci de veci. El a murit pentru tine, dar ce faci tu? Dacă vrei să trăești păcatului, poți trăi, însă să ști, că Isus Christos va veni iarăși pentru ca să judece vii și morții și atunci nu vei putea spune că nu ai putut să-L slujești pe El.

Lasă viața păcătoasă și vino la El. Roagă-te să te ierte și să-ți rupă legăturile pe cari păcatul le-a pus în jurul tău, căci El a zis: „*Veniți la Mine toți cei trudiți ai împovorați și Eu vă voi da odihnă sufletelor voastre*”. Matei 11. 28—29.

Vino la El să afii odihnă dacă vrei să fi liber și fericit.

Avram Bălgrădeanu.

(Stăruit)

O misiune prin Valea Timocului

(urmare)

Trecând peste aceste plaiuri gândul meu a zburat în pământul nașterii mele, unde prima dată am înțeles cuvântul despre „mântuire”. M'am gândit la frații și prietenii mei cu cari am petrecut pe acolo predicând Evanghelia, iar azi pe aceste meleaguri, prin grația lui Isus am ajuns ca așa slab cum sunt să vestesc Evanghelia acestor oameni. In cugetul meu am înălțat

o rugăciune pentru frații mei din părțile unde am petrecut odată. Pe drum întâlnim un moș ce se simte păcătos. El zice: „Aș vrea să merg la 7 popi să mă spovedesc, să-mi ispășesc păcatele“. I-am zis: „Moșule, este un mare Preot ce-l cunosc. El singur iartă păcatele tale“! Se poate unul singur? 7 cred că mă pot ierta“! *Prietene*, îi zic, Cristos este Marele Preot, El a murit pentru păcatele tale. Sângele curs pe cruce te spală și te curățește.

Fără El mântuire nu este! „Cum să fac“? zise el. „Să te pleci pe genunchi să te rogi cu toată inima crezând și zi așa: Doamne, eu cred că numai Tu ierți păcatele, iartă-mă că sunt un mare păcătos“! O fala lui Bogu eu mogu să-i spunem păcatele și crieșnicile mele“. Ne despărțim. Seara mult popor a ascultat Evanghelia. Mulți s'au bucurat și au plâns de bucurie. Ne-am despărțit cu o căldură sufletească dorind să ne vedem în curând. Ne-am rugat pentru ei și ne-am luat rămas bun. La ora 1 după miezul nopții peste câmpurile frumos rodite, la lumina lunii pășim cu zor să ajungem la Dunăre, să ne întoarcem pela alți frați. Cu inimile pline de bucurie nu simțim osteneală, vorbim mereu despre viața oamenilor de pe aici și lipsa de lucrul Domnului. Soarele se înalță deasupra Negotinului când noi prin Soare și praf înaintăm spre Dunăre...

Bălgărdean Avram.

Prezentul și viitorul

Omul se trece ca florile care se deschid dimineața, și care seara se veștejesc și sunt călcate 'n picioare. Generațiile lumii se scurg ca undele unui fluviu repede; nimic nu poate opri timpul, care târăște după sine tot ce pare mai imobil. Tu, O fiule! Tu care te bucuri astăzi de tinerețe atât de vie și plină de plăceri, gândește că aceasta plăcută vârstă nu-i decât o floare, care peste puțin se va veșteji: însuși te vei vedea schimbându-te pe nesimțite; dulcile plăceri care te însoțesc, puterea, sănătatea) vor dispărea ca un vis frumos; nuți va rămâne decât o tristă amintire; bătrânețea lăncedă și dușmană plăcerilor va veni săți sbârcească fața, săți incovoie corpul, săți slăbească membrele, să facă să înceteze în inimăți izvorul veseliei, să te desguste de prezent, săți producă groază pentru viitor să nu mai simți nimic decât durerea. Acest timp îți pare depărtat. Dar, vai! te înșeli fiule: el se grăbește și ca mâine te va ajunge: ceea ce cu atâta rezeziune nu e departe de tine, iar prezentul care fuge e destul de departe, fiindcă dispărea chiar în momentul când noi vorbim, și nu se mai poate întoarce. Nu te baza deci niciodată, fiule, pe prezent; însă urmează calea aspră a virtuții privind în viitor. Pregăteșteți prin moravuri curate și prin iubirea dreptății, un loc în fericitul locaș al păcii.

Rubrica între- bărilor biblice

Deoarece mai mulți cititori ne cer ca să punem și noi întrebări biblice, în micuța noastră revistă; dăm mai jos următoarele întrebări, la cari răspunsurile se vor da, arătându-se locul unde se vorbește în Biblie, de fiecare loc.

1. Unde stă scris: Nu te încrede în ruda cea mai de aproape?

2. Unde stă scris: Bea batjocura ca apa?

3. Cine a zis: Ce au sădit, voi smulge?

4. Unde stă scris: Adevărul s'a făcut nevăzut?

5. Cine a zis de mama lui, că l'a născut să fie pricină?

6. De câți ani a fost Moise, când l-a trimis Domnul la Faraon?

7. Unde stă scris: De copaci pe care i-a sădit Domnul?

8. Care bărbat plângea în urma femeii sale, deși nu era moartă?

9. Cine a zis viermilor: Voi sunteți mama și sora mea?

10. Unde stă scris: Că popoarele vor fi ca niște cuptoare de var?

Cei ce vor deslega bine 50 de întrebări vor fi publicați în revistă și prin tragere la sorți vor beneficia de un premiu; iar cei ce vor deslega

mai puține vor fi asemenea publicați.

Trimiteti răspunsul la adresa noastră: Alba-Iulia str. Dorobanți P. Boșorogan.

MULȚI NU ȘTIU:

— Că: Suprafața totală a globului pământesc este de 510. milioane Kilometri pătrați, din cari numai 139.9 milioane Kmtr. pătrați sunt uscat, iar restul de 370.1 milioane Kmtr. pătrați sunt apă.

— Că: La anul 1579 a murit în temnițele subterane din cetatea Devei închis pentru, convingerile sale religioase, eroul acelor vremi: David Fercenez, care este înmormântat în cripta din aceiași cetate. Istoria ne spune, că acest erou era în contra botezului copiilor mici.

* * *

— Că: Familia creștină formează micul Paradis pe pământ și că nici-unde într'alt loc omul nu găsește mângăere, ca în familia lui. Deaceia mulți nu știu prețui îndeajuns femeia și copiii lor.

— Că: Adevărul și dreptatea le poți tăia tot bucăți și să le arzi în foc și cenușa s'o arunci în vânt, și la urmă tot numai adevărul și dreptatea îți vor apare în față, mai strălucite și mai temeinice.

* * *

— Că: Numai două sunt cari distrug pe om, familia și biserica: certurile și păcatul.

* * *

— Că: Butoiul gol și omul rău întot-

deauna fac larmă.

Roata neunsă scârție, omul gol acuză, vorbește de rău și minte.

* * *

— Că: Cânele îndâjit mușcă, pisica zgârâie iar omul plin de răutate dacă te retragi de el te calomniază pismuește și te urește. De mușcătura cânelui și de zgârâiatul pisicei, poți scăpa dacă nu te joci cu ei, dar de gura rea a omului, n'ai unde fugi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

